Zij keek op en ontmoette den blik van haar zuster. — Lois kwam naar haar toe en staarde langen tijd naar het slapende kindje.

„Wil... wil je hem een oogenblikje hebben?" vroeg Violet rustig. „O, Lois, denk niet dat ik je berisp. Je wist niet dat je eenmaal zou leeren beminnen. We waren beiden zoo jong en onervaren. Vergeef me als ik daar straks wat scherp was. Ik stond voor zooveel. Nu ik verloren heb, zie ik wat een ongelijken strijd ik gestreden heb. Hoe zelfzuchtig ik was." — „Iedereen is zelfzuchtig," zei Lois met gebogen hoofd. „Ja, laat mij hem even hebben voor ik vertrek."

Ze gingen zitten; geen van beiden spraken. De baby opende de blauwe oogen en zijn vingers omsloten Lois' wijsvinger.

Er heerschte geruimen tijd stilte.

Lady Fernhill wachtte en beschouwde aandachtig haar zuster voorovergebogen over de kleine op haar schoot. Zij zag hoe een traan uit Lois' oog op het gezichtje van het slapende kind viel, en een zucht ontsnapte Violet, een zucht van verlichting.

Het scheen een eeuw voor Lois opstond. Zacht legde ze de kleine in de armen der moeder. Ze leek nu een gebroken vrouw.

„Ik was 't die zelfzuchtig was," zei ze zacht. „Jij hadt gelijk. Ik heb geen recht op mijn vroeger genomen besluit terug te komen. Ik gaf mijn woord; ik zal 't houden. Wees niet bedroefd, Vi! Dank mij niet. Houd mij niet tegen. Ik ga heen, ik . . . ."

Snel keerde zij zich om en verliet de kamer.

Door het sluiten van de huisdeur schrikte de kleine wakker, die luid begon te schreien.

Vijf minuten later lei Lady Fernhill haar kind, dat ze tevergeefs had pogen te sussen op de zijden kussens der sofa en belde om de verpleegster.

„Bob, Bob!" zei ze, geheel weer het frivole weeldedametje van altijd, „ik wou dat ik jou zoo gemakkelijk naar mijn hand kon zetten als die sentimenteele Lois!"

***

Lois Standon begaf zich regelrecht naar haar hotel, vroeg om haar rekening en begon haar koffer te pakken. Om vier uur bracht een loopjongen haar een groen boekje met plaatskaartjes van Cook's bureau. Een kwartier later werd er aan de kamerdeur getikt en deelde de kellner mede, dat mijnheer Linley haar wenschte te spreken, en in de leeszaal op haar wachtte.

„Zeg hem niet, dat ik aan 't pakken ben," zei ze en stond haastig op.

Ze had hem willen schrijven. Ze hoefde hem niet meer te ontmoeten. Dat *hij* haar wilde trouwen, wat er ook gebeurd was, daaraan twijfelde ze niet. Maar *zij* wilde niet trouwen met een geheim in het hart.

„Lois," zei hij, toen hij haar zag. „Mijn zuster is vandaag bij mij geweest."

„Ja?" vroeg zij.

„Ze kwam mij iets vertellen, doch ze ging van mij heen, ten hoogste verwonderd," ging hij voort. „Lois, denk je dat onze kennismaking te New-York toevallig was?"

„Ja," antwoordde ze bevend. „Ja, John, ik weet het dat . . . ."

„Je weet niets," viel hij haar in de reden. „Je hebt geen flauw begrip van wat ik wil zeggen. Het was geen toeval. Ik zocht je reeds drie jaar. Zes maanden van het jaar verliet ik Ceylon om Amerika rond te zoeken . . ."

„Naar mij?" vroeg ze verwonderd.

„Naar jou! Eindelijk vond ik je. Ik zag je spelen in „The Pearl of Pearls" en vroeg aan je tooneeldirecteur mij aan je voor te stellen. Ik zocht je, omdat eenige jaren geleden een opzichter, een jongen pas uit Engeland gekomen, die stervende was aan moeraskoortsen,. mij een geschiedenis ververtelde en mij een brief en portret liet zien. De foto stelde twee meisjes voor, het eene nog een bakvischje, die deze jongen, Tony heette hij, liefhad. Het andere jonge meisje was zeer mooi, met zachte sympathieke oogen. Ik hoorde haar geschiedenis hoe zij ten koste van haar eigen goeden naam dien van haar zuster gered had en ik beefde, zooals de stervende Tony Hale beefde. Hij weende, Lois, want hij was doodszwak; ik behoef hem echter niet te verontschuldigen, want ook mijn oogen waren vochtig. Door dit verhaal besloot ik je te gaan zoeken.

Ik zei tot mijzelf, ik zal alles doen om te trachten de liefde van dat meisje te winnen.

Zij is de eenige vrouw ter wereld die mij gelukkig kan maken.

En ik zal alles doen, wat in mijn vermogen is om haar te vinden en haar grootmoedig, opofferend hart te winnen. Toen nu Elizabeth van morgen kwam, gaf ik haar den brief, jouw brief, Lois!"

„John, dat had-je niet mogen doen!" riep Lois uit.

Hij nam haar beide handen in de zijne.

„Lizzie is mijn zuster, mijn eenige bloedverwant.

De rest van de wereld is mij totaal onverschillig. Maar mijn familie, dat is Lizzie, heeft het recht alles te weten en je te eeren, zooals je het recht hebt geëerd te worden.

Dat ben ik aan mijn vrouw verplicht en, God weet het, dat zal ze hebben.

De rest kan rondloopen.

Alleen dit: ik zal iedere vrouw doen vervolgen en iedereen man in 't gezicht slaan, die jou maar fluisterend zou durven beleedigen. Lizzie verzocht mij het voor haar met je goed te maken. Je wilt haar vergeven, Lois?

En nu wil ik dat we zoo spoedig mogelijk trouwen.

Wanneer kan dit?

De volgende week?"

Ze haalde het groene Cook's boekje te voorschijn en overhandigde het hem, terwijl haar oogen verduisterd waren door tranen.

„Had je willen vluchten?"

„Ja, ik kon je niet bedriegen!"

Hij stak het boekje in zijn zak.

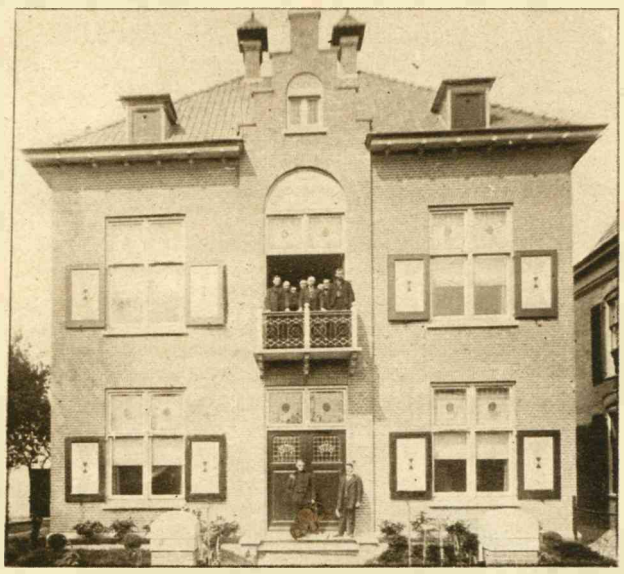
„Ik zal een tweede laten halen en we trouwen aan boord.

Te denken dat jij me wilde ontloopen Lois, 't is je geluk dat we hier in de „Conversatiezaal" van een hotel zijn, anders . ."

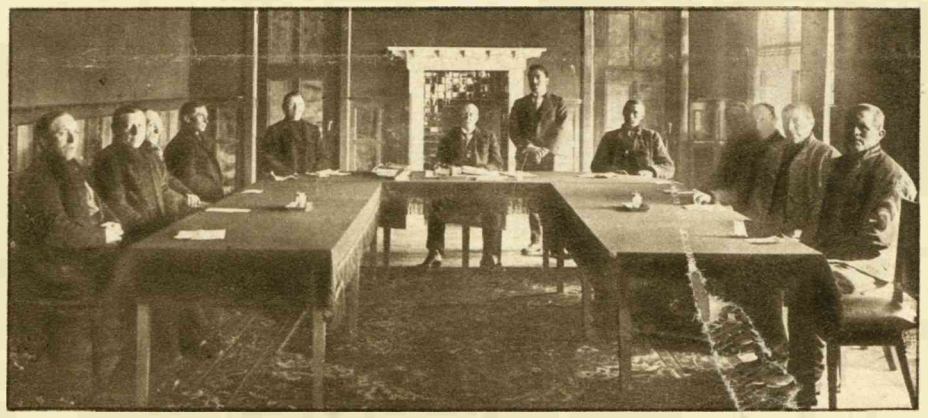
Hij boog zich voorover en kuste haar hand.

HET KUNSTENAARSFEEST IN HET CONCERTGEBOUW TE AMSTERDAM,
dat de vorige week heeft plaats gehad, kan in alle deelen geslaagd genoemd worden. Onze foto geeft een groep v. h. Comité en de artisten.

HET NIEUWE RAADHUIS TE BUNSCHOTEN,
dat den 17en Mei 1915 in gebruik werd genomen. Vóór den ingang rechts: de bouwmeester, de heer H. Onvlée, te Baarn, links de gemeente-bode, de heer H. Bonneveld. *(foto's G. Hovius, Baarn).*

PLECHTIGE ZITTING v. d. GEMEENTERAAD VAN BUNSCHOTEN,
van 17 Mei 1915, de eerste in de nieuwe raadzaal gehouden, tijdens welke het nieuwe gebouw, met een rede van den voorzitter, in gebruik werd gesteld. Aan het hoofd der tafel de burgemeester, de heer L. van Duijn, links van hem wethouder A. Huijgen Lz., rechts wethouder J. ter Beek, tusschen dezen en den voorzitter, staande, de architect, de heer H. Onvlée, uit Baarn. Verder, v. l. n. r., de raadsleden, de heeren [illegible] t. v. Twillert, Koops en Koelewijn; rechts, v. r. n. l., de raadsleden, de heeren de Graaf, G. ter Beek, Schaap en Nagel.

EEN GROMPOT

door PIET VERSCHUUR (Vervolg)

Mevrouw Blommers hiernaast, heeft een olie die uitstekend helpt tegen rheumatiek," merkte ik langs mijn neus weg op.

„Heeft ze? O, ik wou dat ze mij het recept ervan kon geven! Ik heb al zooveel geld aan allerlei middelen besteed en alles tevergeefs!" — „Ik geloof niet dat ze het mij geven zal, oom," zei ik. „De vrienden van haar man zijn bij haar gewoonlijk niet in de pas; maar als u het haar vraagt, zal ze 't u zeker niet weigeren."

„Met een beetje tact en een beetje vleierij," merkte oom Jacob wijsgeerig op „kom je bij de vrouwen een heel eind. Ik kan trouwens volkomen begrijpen, dat mevrouw Blommers de vrienden van haar man niet bijzonder genegen is. Een man zoo verbijsterend onwetend waar het zijn eigen vak betreft, die van de scheepvaart nog minder weet dan een scheepsjongen, kan het kwalijk worden toevertrouwd zijn eigen vrienden te kiezen. Ik ben overtuigd als ik eens met mevrouw Blommers spreek, zij mij haar recept niet weigeren zal. Ik zal haar vanmiddag eens gaan opzoeken."

Had ik aanvankelijk het voornemen gehad na den maaltijd een wandeling te gaan maken, nu veranderde ik van plan; ik geloofde dat het de moeite loonen zou om thuis te blijven.

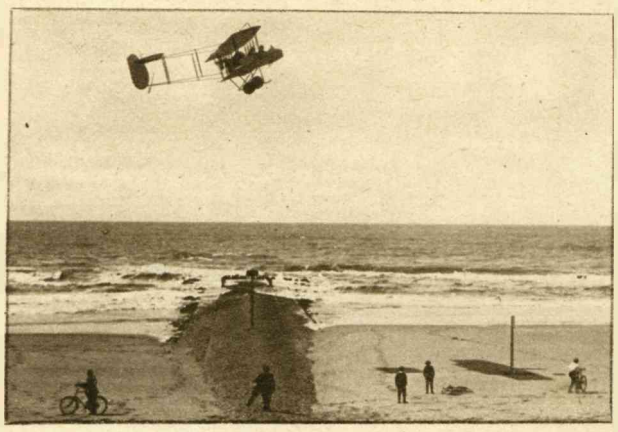
Nadat oom zijn gebruikelijk middagslaapje gehouden had, vroeg hij om zijn laarzen, slobkousen, handschoenen en overjas, die alle eerst zorgvuldig bij de kachel verwarmd waren. Aldus goed warm uitgedost ging hij met een diplomatieken glimlach op het gelaat op interview bij mevrouw Blommers.

Ik vatte post bij het raam en na verloop van een half uur kwam oom Jacob zonder hoed en zonder handschoenen het huis van mijn buurman uitstormen. Achter hem kwam de scheepskapitein aangeloopen met een gelaat rood van woede, schreeuwende en een dikken wandelstok boven zijn hoofd zwaaiende.

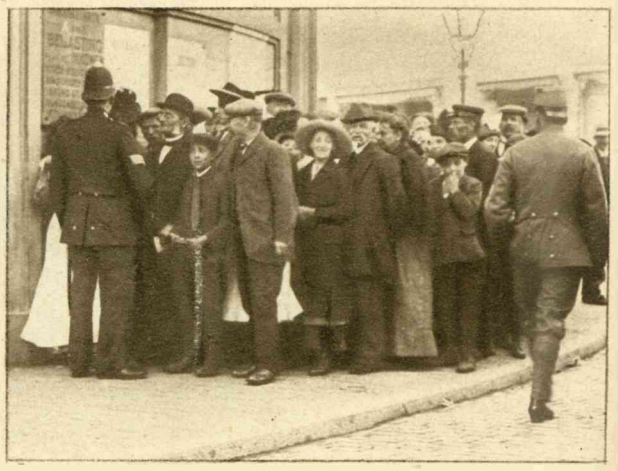
Ik liep naar de voordeur, deed ze open en op hetzelfde oogenblik stoof oom Jacob naar binnen, smeet de deur dicht en schoof met een vlugheid, ongewoon voor zijn jaren en corpulentie den grendel er op.

„Wat is er aan de hand?" vroeg ik schijnheilig belangstellend. — „Hij.... hij is gek! Dol!" hijgde oom Jacob.

Onderwijl klonk buiten de stem van den kapitein: „Laat 'm er uit! Ik zal 'm zijn beenen breken, de ouwe don Juan!" (Slot volgt).

VLIEGEN.
De luit.-vliegenier Versteegh kwam met een passagier in zijn tweedekker van Soesterberg vliegen en landde tegenover het Oranje-Hotel te Scheveningen. *(foto Sijes).*

DE BROODKAARTEN.
In dichte rijen stonden ze voor het Stadhuis te 's-Gravenhage, de duizenden die hun broodkaart kwamen halen. *(foto Hijmans).*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.